

sin Magt at standse ikke alene en videre Ud- bredelse af en Tidende, som det af en eller anden Grund ikke maatte ønske udbredt, men det har det tillige i sin Magt at fortrædige denne Tidende saaledes, at den for en Deel ikke vil kunne bestaae, og altsaa at hindre den Mand i en Deel af hans Eksistens, der har en Tidende, der enten af politiske eller andre Grunde maatte være det imod. Nu vil jeg bede betænke, om det ikke maa være Postcontoiret ligesaa kjært at kunne frigjøre sig for saadanne Tanker, som det maa være Udgiveren, og derfor er Sagen efter min Mening saa simpel og naturlig, at jeg virkelig ikke havde tvøvet, at et Udvalg, der, som et æret Medlem (Kofod) udtalte, bestod af folkelige Elementer, vilde kunne sætte sig mod en saa ubetydelig Ting som den, at man faaer et Beviis, naar man vil afholde de dermed forbundne Udgifter. Idet jeg haaber, at den ærede Minister ikke vil modsætte sig Forslaget, vil jeg tilføie, at, er den Betaling, der er foreslaaet, for lav, saa er dette for mig af underordnet Betydning, jeg vil være villig til at gaae ind paa en hvilken som helst Betaling, som den ærede Minister maatte finde nødvendig, idet jeg forlanger, at Postcontoiret skal tilføie Skoffeslettet, hvad der jo forresten er en Ubetydelighed. Som sagt, jeg vil gaae ind paa en hvilken som helst yderligere Betaling, hvis det skulde være en Betingelse for Vedtagelsen af mit Forslag, og da jeg troer, at man fra alle Sider vil være vel tjent med, at Forholdet bliver klart og tydeligt — og ikke mindst Postcontoirerne —, haaber jeg, at det ærede Thing vil vedtage mit Forslag, og at den ærede Finansminister ikke vil modsætte sig det.

Bille: Der er heldigviis i de Vædringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, Intet som helst, der knytter sig til personlig Klage for mit eget Bedkommende, og jeg vil altsaa kunne omtale disse Forhold denne gang ligesom forrige Gang uden noget som helst Hensyn til min egen Stilling. Der er to af de Vædringsforslag, som jeg har stillet, der forhaabentlig ikke vilde møde nogen Indsigelse hos den ærede Minister. Det ene er det under Nr. 3, som gaaer ud paa noget at forhoie

den Vægtbestemmelse, som nu gjælder for Tidsskrifter, og som knytter sig til den Betragtning, som jeg ved forrige Behandling gjorde gjældende, nemlig at naar Postvæsenet admitterer som Tidsskrifter selv saadanne Bærter, der kun udgaae een Gang om Aaret, er en Vægt af 25 Dvint for lille, og at man bør søge at sætte en noget større Vægtbestemmelse. Da Korsbaandsforsendelser ere satte til 50 Dvint, er det forekommet mig, at 100 Dvint eller 1 Pd. ikke kunde siges at være formeget netop for saadanne Aarskrifter, hvis Vægt jo meget let kan stige op dertil. Det andet Vædringsforslag er det, som vedrører Korsbaandsforsendelser, og er stillet under Nr. 7 b. Jeg foreslaaer der, at nogle Linier af Lovforslaget skulle udgaae, de Linier nemlig, som gaae ud paa, at man „med Betæthed“ skal kunne undersøge, hvad der ligger i et Korsbaand. Jeg forklarede forrige Gang, hvorledes denne Bestemmelse kunde afstedkomme Banffeligheder; og naar det bliver staaende i Lovforslaget, at Behandlingen skal følge de af Postvæsenet etablerede Regler, troer jeg, at ingen Banffeligheder kunne opstaae, idet dog Udeladelsen af de i mit Forslag fremhævede Ord vil bevirke, at man ikke opstiller Betingelser, som i og for sig maae siges at være upraktiske med Hensyn til den Art af Forsendelser. Derimod maa jeg unægtelig indrømme, at Tanken i andre af mine Vædringsforslag tidligere har mødt Modstand hos den høitærede Minister; men jeg skal søge idag, saa godt som jeg formaaer, at forsvare dem og paavise de rigtige Principer, som ligge til Grund for dem, idet jeg haaber, at den høitærede Minister, — som ved forrige Behandling erkjendte, at Detaillen af Postlovsforslaget ikke laa ham saa nær, at han med Hensyn til hvert enkelt Punkt var istand til af sin egen sikre Kundskab at kunne sige det Ene eller det Andet, men at han maatte henholde sig til Erklæringer fra sine Underordnede —, at den ærede Minister, siger jeg, naar han hører disse Grunde, vil være noget tilbøielig til at fravige den Modstand, han forrige Gang reiste. Det ene Punkt er da det, at man skulde lade udgaae af Lovforslaget den indskrænkende Bestemmelse, som nu søges indført i Lovforslaget,